

2. Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності: Закон України від 06.09.2005 № 2806-IV (зі змінами від 07.12.2014, підстава 1252-18) / [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2806-15>

3. Центри надання адміністративних послуг: створення та організація діяльності: Практичний посібник / [Бригілевич І. І., Ванько С. І., Загайний В. А., Коліушко І. Б., Курінний О. В., Стоян В. О., Тимощук В. П., Шиманке Д.] / За заг.ред. Тимощука В. П. – Київ: СПД Москаленко О. М. – 2010. – 440 с.

РАДИНСЬКА О.С.

слухачка магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри

державного і муніципального управління Лаврів Л.А.)

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ ПРОГРАМНО-ЦІЛЬОВОГО ПІДХОДУ В УПРАВЛІННІ СОЦІАЛЬНИМ ЗАХИСТОМ НАСЕЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО РАЙОНУ

Практичне застосування програмно-цільового підходу до розробки програм соціально-економічного розвитку як на державному, так і на регіональному рівнях є одним із дуже важливих елементів управління, особливо в кризових та посткризових умовах. На базі системного підходу в 90-ті роки в нашій країні було розроблено концепцію програмно-цільового управління, яке охоплювало державне управління економікою та реалізацію конкретних проектів. Завдяки централізованому підходу до управління, домінуючого на той час, була розроблена ефективна система інтеграції цілей на різних рівнях управління економікою. Результатом практичного застосування програмно-цільового підходу стало створення численних цільових комплексних програм, спрямованих на інтеграцію територіального, галузевого та цільового принципів управління в рамках вирішення загальнодержавних завдань.

Цільові програми являють собою ув'язаний за ресурсами, виконавцями та строками здійснення комплекс науково-дослідних,

виробничих, соціально-економічних, організаційних та інших проектів, що забезпечують ефективне вирішення чітко сформульованих цілей. Такі програми розробляються і реалізуються в рамках програмно-цільового принципу державного управління, сутністю якого є здійснення на, їх основі, управління соціально-економічним розвитком об'єкта управління [1].

Як показав аналіз наукових праць, значний внесок у розв'язання теоретичних і практичних проблем програмування соціально-економічного розвитку внесли зарубіжні та вітчизняні науковці, такі як: В. Бєсєдін, В. Будавей, Л. Дідківська, В. Керецман, В. Кінг, Д. Кліланд, М.Кульчицький, О. Макарова, Т. Максимова, В. Мамонова, Б. Райзберг, Д. Стеченко та ін. Водночас, питання ефективного застосування програмно-цільового підходу в управлінні соціальним захистом населення адміністративного району досі залишається відкритим.

Метою даної праці є висвітлення концептуальних засад імплементації програмно-цільового підходу в планування та управління сферою соціального захисту населення в адміністративному районі та вироблення рекомендацій щодо удосконалення чинної практики.

Програми соціального захисту населення в районі на сьогоднішній день є основним інструментом реалізації програмно-цільового підходу. Під програмно-цільовим підходом розуміють «спосіб вирішення великих і складних проблем за допомогою вироблення і проведення системи програмних заходів, орієнтованих на цілі, досягнення яких забезпечує вирішення виниклих проблем [2]». Д.М.Стеченко програмно-цільовий підхід трактує як «систему науково-методичних заходів, яка забезпечує розв'язання проблем міжгалузевого та міжрегіонального характеру шляхом ув'язування цілей з ресурсами [3, с.117]». Н.Карданська зазначає, що «програмно-цільова модель забезпечує прив'язку цілей плану і проекту з ресурсами за допомогою спеціальних програм, що налаштовує на комплексне здійснення проектних робіт та ефективний розвиток виробництва [4]». Таким чином, можемо стверджувати, що програмно-цільовий підхід є науково-методичною основою управління при вирішенні складних проблем, за допомогою використання цільових програм. Програмно-цільовий метод передбачає формулювання цілей, на досягнення яких орієнтовано проведення заходів, дій, передбачених

програмою.

Розробка і здійснення програм соціального захисту в регіоні займають одне з найважливіших місць у досягненні цілей державної регіональної політики, основними з яких є: зміцнення економічних основ територіальної цілісності і стабільності держави; сприяння розвитку і зміцненню економічних реформ, формування в усіх регіонах багатоукладної економіки, становленню регіональних та загальноукраїнських ринків товарів, праці і капіталу, інституціональної та ринкової інфраструктури і ін. Програми соціального захисту населення регіонального призначення, спрямовані на вирішення проблем конкретних регіонів, чим покликані сприяти досягненню вищеназваних цілей регіональної політики [1]. Такі програми, базуючись на економічних прогнозах, використовують величезний комплекс елементів державного регулювання і мають цільову спрямованість. У них не тільки формулюють цілі розвитку, але й визначають матеріальні, фінансові засоби для реалізації цих цілей.

Слід також відзначити й інші ознаки, характерні для програм такого роду. Програмні заходи включають в себе прикладні наукові дослідження, їх застосування в економіці з метою підвищення ефективності виробництва, якості товарів і послуг, підвищення їх конкурентоспроможності, в зв'язку, з чим ці програми носять науково-технічний та інноваційний характер. У силу того, що вони передбачають запобігання проявам економічних і фінансових криз, забезпечення сталого функціонування економіки, запобігання та ліквідацію наслідків надзвичайних ситуацій, орієнтовані на дбайливе використання і збереження природних умов і ресурсів, їх можна віднести як до програм забезпечення безпеки, так і до екологічних програм.

На сьогоднішній день програмно-цільовий підхід можна розглядати як методологічну базу, цілком адекватну теперішнього часу і здатну підвищити ефективність управління соціально-економічним розвитком як держави в цілому, так і окремих регіонів. Таким чином, реалізація програм такого роду є одним з основних засобів державної підтримки регіонів, що дозволяють системно вирішувати питання економічного та соціального розвитку України.

Велика кількість програм, які реалізуються, призводить до

розпорошення і неефективного використання бюджетних ресурсів і, відповідно, недосягнення цілей і завдань соціально-економічного розвитку регіону, що суттєвого ускладнює контролю за результативністю виконання програм та можливості ефективної концентрації бюджетних ресурсів.

На даний час діючі регіональні цільові програми оцінюються згідно вимог, які викладені у Порядку розроблення регіональних цільових та комплексних програм, моніторингу та звітності про їх виконання. Однак, вони, в основному, обмежені інформацією про те, які заходи виконані і порівнянням фактичного та планового фінансування. Для оцінки соціально-економічної ефективності програм цього не достатньо. Вважаємо, що перелік показників оцінки результативності регіональних цільових програм повинен бути прив'язаний до показників, які характеризують досягнення цілей стратегії розвитку адміністративного району.

Також, можна виділити наступні недоліки в практиці реалізації програм на засадах програмно-цільового підходу: у низці програм відсутні кількісні та якісні показники, на підставі яких здійснюється оцінка ефективності використання бюджетних коштів, аналіз досягнутих результатів; потреба в коштах на реалізацію програм зазвичай перевищує бюджетні можливості, що призводить до їх недофінансування і, відповідно, до виконання не в повному обсязі; деякі програми, прийняті на середньостроковий період, не коректуються й не адаптуються до змін; головні розпорядники коштів не звітують на сесіях обласної ради та не публікують основні результати реалізації програм у ЗМІ тощо.

Тому вважаємо, що практика розробки та реалізації регіональних програм повинна бути суттєво удосконалена, зокрема, щодо: обґрунтування важливості програм з метою оптимізації їх кількості та зв'язку зі стратегічними пріоритетами розвитку регіону й адміністративного району; дотримання базових принципів програмного управління; обґрунтування кількості програм в умовах ресурсної невизначеності, на основі критеріїв відбору програмних проектів; організації належного контролю за результативністю та ефективністю програм на етапах їх підготовки та реалізації; персоніфікації відповідальності за результати здійснення програм; організації

міжпрограмної координації з метою уникнення дублювання програмних заходів, неефективного розподілу бюджетних коштів.

Література:

1. Голінська О.В. Програмно-цільовий метод Управління бюджетами: Основні позиції та компоненти / О.В. Голінська // Економіка та держава. – 2010 р. – № 1. – С. 105-108.

2. Семенова В.Ф. Управління регіональним розвитком туризму. Навчальний посібник / Семенова В.Ф. - Одеса: Одеський державний економічний університет, 2011.

3. Стеченко Д. М. Програмно-цільова орієнтація в управлінні соціально-економічним розвитком регіону / Д. М. Стеченко // Університетські записки : часопис Хмельницьк. ун-ту управління та права. – 2007. – №3. – С. 167–172.

4. Карданська Н.Л. Основы принятия управленческих решений./ Н.Л.Карданская – М.: Русская деловая литература. – 1998. – С.57.

РУДЬКО Юрій

слухач магістратури за спеціальністю

«Адміністративний менеджмент»

(науковий керівник: д.е.н., професор кафедри державного і муніципального управління Мельник А.Ф.)

ОРГАНІЗАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ НАДАННЯ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ У ДІАГНОСТИЧНИХ ЦЕНТРАХ

Нагальним завданням нинішнього часу в Україні є реформування, фактично – створення нової системи охорони здоров'я з якісною медичною допомогою. Слід зауважити, що якісне медичне обслуговування – це обслуговування, заради якого ресурси організуються таким чином, щоб максимально ефективно і безпечно задовольняти потреби тих, хто потребує допомоги, проводити профілактику і лікування без зайвих витрат, відповідно до вимог та можливостей сучасного рівня розвитку науки.

В основі якості надання медичних послуг будь якої медичної установи лежить його організаційне забезпечення. Під організаційним